

HET VERVOLG OP *REISGENOTEN*

SHARON GARLOUGH BROWN

KLEUREN VAN HOOP



Vier vrouwen onderweg.
Een roman over vallen en opstaan met God.

Sharon Garlough Brown

KLEUREN VAN HOOP

Roman

Vertaald door Tineke Tuinder

KokBoekencentrum Uitgevers - Utrecht

PROLOOG

Katherine Rhodes stond bij het raam van haar kantoor in het New Hope-retraitecentrum en keek naar een vlucht ganzen die een dreigende lucht doorkruiste. Een laagje sneeuw zou het sombere decemberlandschap behoorlijk opvrolijken. Het gras leek wel in winterslaap, zo mat en futloos was het inmiddels. In de nabij gelegen boomgaard hingen een paar niet geogoste appels aan de kale takken, als ornamenten aan een schaars versierde boom.

De winter in West-Michigan kon wreed en meedogenloos zijn, een seizoen van zuivering waarin alle zichtbare bewijzen van nieuw leven werden weggerukt om de onderliggende vormen te onthullen in al hun grimmige, eerlijke en kwetsbare schoonheid. Het was een tijd die vroeg om vertrouwen in het diepe innerlijke werk van God, een tijd om uit te zien naar de dageraad in het groeiende duister, een tijd om hoopvol te wachten, om alert te blijven, ook al sliep de natuur.

Haar gedachten dwaalden af naar de mensen die onlangs de ‘pelgrimsreis’ hadden voltooid. Ook al leidde Katherine al bijna twintig jaar retraites in New Hope, toch wist het werk van de Geest haar nog steeds te verheugen en te verbazen. Het was een enorm voorrecht om een deel van de reis samen op te trekken met mensen die hunkerden naar een dieper leven met God.

Een *deel* van de reis. Dat was stevast de uitdaging aan het eind van een retraite: om hen los te laten en toe te vertrouwen

aan de Heilige. Een paar luttele maanden liep ze samen met hen op, leerde ze hun om alert te zijn op ook maar de geringste beweging van de Geest, hielp ze hen om het adembenevende en complexe terrein van het innerlijke leven te verkennen, moedigde ze hen aan op zoek te gaan naar wegen om de onpeilbare liefde van God te ontvangen en te beantwoorden, en spoorde ze hen herhaaldelijk aan om medereizigers te zoeken voor hun gemeenschappelijke reis. Ze zouden onderweg betrouwbare metgezellen nodig hebben.

Met een gefluisterde zegenbede opende Katherine haar handen en gaf hen *opnieuw* over aan Gods zorg.

DEEL 1

DE WACHT HOUDEN

*Ik verwacht de HEERE,
mijn ziel verwacht Hem
en ik hoop op Zijn woord.
Mijn ziel wacht op de Heere,
meer dan wachters op de morgen,
wachters op de morgen.*

Psalm 130:5-6 (HSV)

1

MEG

Meg Crane hield de kraag van haar turquoise vest krampachtig vast en voelde de kou van haar knokkels onder haar kin. Sinds het vliegtuig was opgestegen had de goedgeklede, grijs-harige vrouw die naast haar in stoel 12-B zat onafgebroken onderzoekende blikken in Megs richting geworpen. Overtrad ze soms een of andere vliegtuigetiquette? Stond er misschien met neonletters op haar voorhoofd te lezen dat ze voor het eerst vloog en dat ze doodsbang was? Of zat de vrouw naar de verraderlijke, donkerrode vlekken te kijken die ongetwijfeld in haar hals omhoog kropen? Had ze nou maar een coltrui aantrokken. Of een sjaal omgedaan. Haar schouderlange, asblonde krullen konden maar weinig verhullen.

De vrouw haalde een donkerpaarse rolkoffer onder de stoel voor haar vandaan. 'Volgens mij stoppen ze steeds meer stoelen in die vliegtuigen,' zei ze. 'Vliegen is lang zo leuk niet meer, wat jij?'

Meg schraapte haar keel. 'Dit is mijn allereerste vlucht.'

'Echt waar? Wat goed van je!'

Meg vond dat ze het verdiende om betutteld te worden. Er waren vast niet veel vrouwen van zesenviertig die nog nooit in een vliegtuig hadden gezeten.

'Waar ga je naartoe?' vroeg de vrouw.

'Naar Londen.'

'Je meent het! Ik ga ook naar Londen! Vertrek je vanavond

met de nachtvlucht?’ Meg knikte. De vrouw haalde haar reis-papieren uit haar handtas. ‘Vlucht 835, om zeven uur?’

‘Ja.’ Meg had haar ticket zo vaak bekeken dat ze het intussen uit haar hoofd kende.

‘Dat is ook toevallig! Kleine wereld!’ Ze tikte tegen een hartvormig hangertje dat aan een gouden ketting om haar hals bungelde. ‘Ik ga wat as van mijn echtgenoot uitstrooien in de Westminster Abbey.’

Droeg ze haar man in een halsketting bij zich? Zoiets had Meg nog nooit gehoord. Mocht dat wel, zomaar ergens as uitstrooien? Er bestonden vast regels die dat verboden, toch?

De vrouw boog zich naar haar toe met een soort vertrouwelijkheid die normaal gesproken alleen bij vrienden hoort. ‘Voordat mijn man stierf maakte hij een bucketlist – niet van alles wat hij nog wilde doen voor hij het hoekje omging, maar van alle plekken waar hij naartoe gebracht wilde worden nadat hij het hoekje was omgegaan. Dus sinds zijn overlijden reis ik de hele wereld rond en strooi hem hier en daar uit. De Taj Mahal, de Grand Canyon, Parijs – vanaf het hoogste punt van de Eiffeltoren! Mijn dochter vindt het ziekelijk, maar ik heb tegen haar gezegd: “Nee hoor. Het zou ziekelijk zijn als ik mezelf in huis zou opsluiten en een potje ging zitten janken boven wat oude foto’s en een glas gin-tonic. Dat is pas ziekelijk. En ik weiger ziekelijk te zijn.” Dus deze maand is het Londen, en volgend voorjaar het regenwoud in Bolivia. En volgende zomer ga ik dan naar Machu Picchu om het Incapad te lopen. Mijn man hoopte altijd dat we die reis samen konden maken, maar de kanker won het. Dus strooi ik iets van hem uit op de berg, precies in het midden van de oude ruïnes.’

Meg antwoordde met een beleefde glimlach en een ‘hm’ voordat ze een jalouse blik wierp op de eenzame, zwijgende passagiers aan de andere kant van het middenpad die met hun boek duidelijk aangaven niet gestoord te willen worden. Haar boeken zaten in haar handbagage die nu veilig opgeborgen

was in de bagageruimte boven hen. Net toen ze het tijdschrift van de vliegmaatschappij wilde pakken, arriveerde de stewardess bij hun rij met de kar met drankjes. 'Wilt u iets drinken?' Ze gaf hun elk een mini-zakje pretzels.

'Gingerale, alstublieft,' zei Meg. Misschien hielp dat om haar maag wat te kalmeren.

'Ik wil graag een Bloody Mary.' De vrouw maakte haar portemonnee open en wendde zich toen weer tot Meg. 'Woon jij in Kingsbury?'

Meg knikte.

'Je komt me zo bekend voor. Ik zit me al een tijdje af te vragen waar ik je van ken. Hebben we elkaar eerder ontmoet?'

'Ik denk het niet.' Zo'n praatzieke vrouw zou ze niet snel vergeten.

'Ben je lid van een schoolbestuur in Kingsbury?'

'Nee.'

'Misschien van de sportschool aan Petersborough Road?'

'Nee.'

'Ik heb geen rust voordat ik weet waar ik je van ken.'

'Misschien van de Kingsbury Community Church?' Dat was de enig mogelijke plek die Meg kon bedenken.

'Onmogelijk.' De vrouw vertrok haar gezicht. 'Het museum, het theater, de tuiniersclub?'

'Ik ben bang van niet.'

Ze knipte met haar vingers. 'Ik weet het!'

Meg hield haar hoofd schuin.

'Je lijkt op iemand met wie mijn man jaren geleden heeft samengewerkt. Beverly nog iets. Beverly, Beverly, Beverly ... Beverly Reese! Ben je soms familie van Beverly Reese?'

'Nee, het spijt me. Zegt me niks.'

De vrouw tikte tegen met haar linkerhand tegen haar wangen en hals terwijl ze met haar rechterhand haar drankje vasthield. 'Dat herinner ik me opeens omdat zij net zo'n blanke huid had als jij en net zulke vlekken kreeg als ze zenuwachtig was. Heb je acupunctuur geprobeerd?'

‘Ehm ... nee.’ Hoe lang duurde die vlucht naar New York nog?

‘Volgens mij deed zij acupunctuur. En yoga. Zomaar een idee.’ Ze drukte op het knopje om haar stoel een paar centimeter achterover te zetten. ‘En wat brengt jou naar Londen?’

Meg maakte heel voorzichtig het zakje pretzels open om niet op het uitklaptafeltje te knoeien. ‘Mijn dochter studeert daar. Ze is eerstejaars. Haar hoofdvak is Engelse literatuur.’

‘Ah. Wat een geweldige kans voor haar.’

‘Ja.’

‘En hoe lang ben je van plan te blijven?’

Niet te geloven dat ze uitgerekend naast deze vrouw terecht was gekomen. ‘Een paar weken. Tot na Kerst.’

‘Kerst is geweldig daar. Logeer je in Londen?’

‘Niet ver van de universiteit.’

‘Wat fijn voor je.’

Ja, het werd vast een geweldige tijd. Ze droomde er nu al weken van. Ze had er ook tijdens de vlucht over willen dagdromen. Langzaam kauwde ze op een pretzel.

Zonder adem te halen begon haar reisgenoot in detail en in kleurrijke bewoordingen uit te weiden over haar eigen gezin: ze heette Jean, haar dochter was een ongehuwde actrice die momenteel de hoofdrol speelde in een off-Broadway productie, haar man was gestorven aan alvleesklierkanker, haar zoon zat midden in een vechtscheiding. ‘Ik heb altijd geweten dat dat huwelijk niet zou standhouden,’ zei ze. ‘Ze hadden in elk geval geen kinderen. Zij was een ramp. Een regelrechte ramp. Ik ben blij dat hij eindelijk bij zinnen is gekomen en heeft gezegd: “Tot hier, en niet verder!”’

Als gevolg van de alcohol, of omdat ze genoeg had van het eenzijdige gesprek, viel Jean uiteindelijk in slaap. Voorzichtig, om haar niet wakker te stoten, ging Meg verzitten en trok haar schoenen uit.

Haar degelijke schoenen.

Wat een reis had ze afgelegd sinds september, toen ze Hannah,

Mara en Charissa voor het eerst had ontmoet in het New Hope-retraitecentrum. Ze hadden toevallig samen aan een tafeltje bij de uitgang gezeten, en Meg had haar hoge hakken als excuus gebruikt om het gebedslabyrint niet te hoeven lopen. ‘Ik vrees dat ik geen degelijke schoenen aangetrokken heb,’ had Meg tegen hen gezegd. ‘Ik heb die “pelgrimsreis” blijkbaar niet letterlijk genoeg genomen.’

‘Da’s een goeie!’ had Mara uitgeroepen. ‘Voor een pelgrimsreis heb je degelijke schoenen nodig! Hoe zullen we onszelf noemen? De Degelijke Schoenenclub?’

De afgelopen drie maanden hadden ze geleerd om op reis te gaan, dichter naar Gods hart, soms aarzelend en soms struikelend. Meg was van hen gaan houden en hen gaan waarderen: Mara, een vrouw van vijftig, getrouwd, drie zonen en binnenkort grootmoeder; Charissa, een getrouwde, zwangere jonge vrouw die bezig was met haar promotie; Hannah, een predikant die een sabbatical van negen maanden had van haar bediening in Chicago.

Ze waren allemaal naar het vliegveld gekomen om voor Meg te bidden en haar te bemoedigen. Ze was dankbaar. Zo dankbaar voor deze reisgenoten tijdens haar pelgrimsreis.

‘Dat wordt een vreselijk lange maand voordat we elkaar weer zien,’ had Mara gezegd terwijl ze koffiedronken in de terminal van Kingsbury Airport. ‘Ik wil niet afdwalen van de route, zie je. Ik hoop dat ik nog niet ben vergeten wat ik tijdens de retraite heb geleerd. Ik en mijn menopause-geheugen. Houd me bij de les, goed?’

‘Mij ook,’ zei Charissa. ‘Ik heb een hele lijst geestelijke disciplines opgeschreven die ik wil blijven oefenen, allerlei dingen die me kunnen helpen om te groeien en minder ego-centrisch te zijn. Maar zo tegen het eind van het schooljaar raak ik altijd meer geobsedeerd door alle examens, projecten en zo. De laatste tijd heb ik heel weinig met die lijst gedaan. Mijn belangrijkste leefregel op dit moment is simpelweg: “Overleven”?’

‘Leg de lat dan niet zo hoog,’ stelde Hannah voor. ‘Kies bijvoorbeeld één ding uit dat jou kan helpen om te midden van alle stress dicht bij God te blijven. Misschien kun je dan langzamerhand wat meer oefeningen toevoegen.’

‘Was er maar een snelle remedie,’ zei Charissa. ‘Ik worstel vooral met loslaten. Ik weet niet of me dat ooit gaat lukken. Misschien blijf ik altijd wel een controlefreak.’

‘Je bent je er in elk geval van bewust, toch?’ zei Mara. ‘Dat is al een stap in de goede richting! Zelfs al stelt het voor jouw gevoel niet veel voor. Ik moet mezelf blijven voorhouden dat het prima is als ik twee stappen vooruit zet, en eentje achteruit. Natuurlijk lijken het soms een paar kleine stapjes vooruit en dan weer een paar grote stappen achteruit. En ik word nog steeds duizelig van het steeds maar weer in hetzelfde kringetje rondraaien, met telkens weer die oude ballast.’

Meg had een aantal van hun gebedsonderwerpen in haar notitieboekje opgeschreven: Charissa wilde wegen vinden om anderen oprecht lief te hebben en te dienen, hoe druk ze het ook had; Mara wilde Gods vrede ervaren en standvastig zijn in haar geloof, ook als ze worstelde met chronische frustraties en teleurstellingen in haar huwelijk en met haar twee tienerzonen; Hannah vroeg gebed voor het omgaan met het ritme van rust en een nieuwe relatie.

‘En jij, Meg?’ vroeg Mara. ‘Heb jij ook nog dingen waarvoor we kunnen bidden?’

‘Ik denk dat “hoop” mijn kernwoord is op dit moment,’ antwoordde Meg. ‘Vooral met alles waar ik op hoop tijdens deze reis, en tijdens mijn tijd met Becca. We hebben gisteren tijdens de kerkdienst een adventskaars aangestoken – de kaars van hoop – en mijn predikant vertelde in zijn preek dat echte christelijke hoop niet betekent dat je een verlanglijstje hebt met dingen die je zou willen hebben. Hij zei ook dat er een groot verschil is tussen hopen dat er iets specifieks gebeurt en vertrouwen dat God trouw is, wat er ook gebeurt.’ Ze had een paar gedachten uit de preek opgeschreven om ze niet te vergeten:

Onze hoop is niet zeker. Maar de christelijke hoop beweegt niet mee met de omstandigheden. Echte hoop is het vertrouwen dat Gods goede en liefdevolle plannen in Christus nooit gedwarsboemd kunnen worden, hoe hopeloos alles ook lijkt.

‘Ik zal elke dag voor je bidden, lieve vriendin,’ had Mara gezegd.

Meg wist dat ze het meende.

Ze draaide rondjes met haar voeten en drukte toen op het knopje op haar armleuning om achterover te kunnen zitten. De vrouw naast haar snurkte zachtjes, haar mond halfopen. Meg keek naar de halsketting van de vrouw. Ze was wel erg snel geweest met haar oordeel over deze weduwe die de as van haar man in een medaillon bij zich droeg. Zelf had ze immers ook iets van haar man bij zich. Ze had Jims laatste kaart in haar handbagage gestopt, de kaart die hij haar had gegeven op de dag dat ze de echo van hun baby hadden gezien. Hij had geschreven hoeveel hij van Meg hield en van hun ongeborn kind, dat hij zich erop verheugde om vader te zijn en dat hij zeker wist dat Meg een geweldige moeder zou zijn. Maar weken later, op een troosteloze, grauwe novembermiddag, was Megs wereld ingestort toen Jims auto van een spiegelgladde snelweg was gegleden en tegen een boom was geknald. Hij was in het St. Luke’s Hospital gestorven nog voor ze de kans had gekregen om afscheid van hem te nemen. Op Kerstavond was Meg, in en in verdrietig, weer naar St. Luke’s gegaan om te bevallen van hun kindje, een prachtig meisje met de grote reeënogen van haar moeder, precies zoals haar vader had gehoopt. En nu werd dat meisje bijna eenentwintig, een feest dat Meg en zij in Engeland samen zouden vieren.

Zo veel te vieren, zo veel te delen.

Uit pure noodzaak had Meg Jim mentaal en emotioneel uit haar leven gebannen. Ze kon de gedachte niet verdragen dat ze Becca alleen moest opvoeden, dus had ze het huis waar Jim en zij met zo veel plezier hadden gewoond verlaten en was teruggekeerd naar haar ouderlijk huis, waar tranen niet

werden getolereerd. Haar moeder, die weduwe was geworden toen Meg vier was, kon geen zwakheid en zelfmedelijden verdragen en bood haar een ultimatum: als Meg onder haar dak wilde wonen, moest ze zich vermannen en doorgaan met haar leven. Bang om in te storten onder het gewicht van haar verlies, slikte Meg haar verdriet in en schikte zich zo goed en zo kwaad als het ging naar de eisen van haar moeder. Intussen leerde Becca al op heel jonge leeftijd dat haar moeder verdrietig werd als ze vragen stelde over haar vader, dus was ze daar na een tijdje maar mee gestopt. Zo verstreken de jaren alsof Jim nooit had bestaan.

Maar na haar verdriet eenentwintig jaar te hebben verdrongen, had Meg onlangs de moed en de vrijheid ontdekt om Jim weer toe te laten in haar leven en in haar hart. Hoewel het niet meeviel om de pijn van zijn afwezigheid te voelen, wilde ze zich ook de blijdschap herinneren van hun leven samen, en iets van die blijdschap wilde ze delen met hun dochter. Ze wilde Becca laten weten hoeveel haar vader van haar had gehouden, ook al had hij haar nooit gezien. Ze wilde Becca persoonlijk vertellen hoezeer het haar speet dat ze hem uit haar leven had geweerd en hoe graag ze wilde dat ze het anders had aangepakt. Nu Meg de herinneringen aan zijn leven en liefde weer toeliet, hoopte ze dat hij ook voor Becca weer tot leven zou komen.

Hoop. Weer dat woord.

Ze had tijdens de kerkdienst onafgebroken naar de flakkerende hoopkaars gekeken en gebeden voor de angsten die haar hadden verlamd, de wroeging die haar had verteerd, het verlangen naar God dat in haar was ontstaan en dat haar bewust maakte van nieuwe mogelijkheden, nieuwe kansen, nieuwe moed, ja – nieuwe hoop. Katherine, Hannah, Mara en Charissa hadden haar vergezeld tijdens de eerste stappen op die reis naar verandering en heling. Nu was het aan haar om de volgende stappen te zetten.

In Engeland.

Jim zou zo trots op haar geweest zijn dat ze helemaal alleen de oceaan overstak. En hij zou zo trots geweest zijn op zijn dochter, hun zelfstandige, zelfverzekerde, levendige en sprankelende dochter, die niets had geërfd van haar moeders angsten. *Dank U, God!* Met een tevreden zucht legde Meg haar hoofd tegen het raam, deed haar ogen dicht en werd uiteindelijk in slaap gewiegd door de zachte trillingen van het vliegtuig.

CHARISSA

Charissa Sinclair wond plukken van haar lange, donkere haar om haar vingers en luisterde naar het ritmische geluid van de ruitenwissers. Waar bleef hij nou? Ze zat al zeven – inmiddels acht – minuten voor niets te wachten bij het kantoorgebouw waar John werkte, en ze wilde de motor niet uitzetten.

Kom op, kom op.

Ze had haar studie nooit drie hele uren in de steek moeten laten, zeker niet nu het einde van het trimester in rap tempo dichterbij kwam. Maar ze verlangde er serieus naar om minder egocentrisch te zijn, dus had ze besloten om een pauze te nemen van haar papieren proefversies en had haar vrije middag besteed aan een ritje naar het vliegveld om afscheid te nemen van Meg en haar een hart onder de riem te steken. Daarna had ze, in plaats van in haar eentje te lunchen, Mara uitgenodigd om met haar uit eten te gaan. Tot voor kort had Charissa haar gezien als een gezette huisvrouw van middelbare leeftijd met een dubieus verleden. Mara was een van die vrouwen die Charissa haar leven lang had gemeden. Ze hadden niets gemeen.

Maar niets bleek minder waar.

Ze hadden in feite iets heel belangrijks gemeen, hoe moeilijk het ook was om dat toe te geven. Ze hadden allebei ‘genade nodig’. Dankzij hun Degelijke Schoenenclub was Charissa de afgelopen paar maanden begonnen die les te leren.

Tot haar verrassing had Charissa ontdekt dat ze genoot van Mara's gezelschap. Ook al kon Mara, met haar geverfde kastanjebruine haar, haar schreeuwerig gekleurde kleding en haar zware namaaksieraden, soms bot en tactloos uit de hoek komen, ze had het hart op de juiste plek. 'Als je iets nodig hebt, bel me,' had Mara tijdens de lunch gezegd. 'Omdat je moeder zo ver weg woont. Ik zou een soort hoe-noem-jedat-ook-alweer voor je kunnen zijn.'

'Surrogaat?'

'Ja. Surrogaatmoeder. Of grootmoeder. Ik ben dol op baby's!'

Dat was iets wat ze niet gemeen hadden. Charissa was altijd allergisch voor baby's geweest. Als enig kind was ze nooit in aanraking gekomen met jongere kinderen, en ze had als tiener ook nooit opgepast bij anderen. Terwijl haar vriendinnen reanimatiecursussen volgden bij het Rode Kruis en heel veel oppastten om wat extra's te verdienen voor kleding en autoverzekering, investeerde Charissa al haar tijd in haar toekomst. 'Het is veel belangrijker voor je om al je tijd aan je studie te besteden,' had haar vader steevast gezegd. 'Je moeder en ik zorgen wel voor de rest.'

Maar nu werd die toekomst waarvoor ze zo hard had gewerkt in gevaar gebracht door een onverwachte zwangerschap. Ze was nog niet eens halverwege haar PhD-programma in Engelse literatuur aan de universiteit van Kingsbury, en ondanks alle geruststellingen van haar hoogleraar Nathan Allen dat het programma flexibel genoeg was om aangepast te worden aan haar behoeften, hield Charissa niet van omleidingen. Sterker nog, ze had er een hekel aan.

Ze schrok op toen er op haar raampje werd getikt. Ze draaide zich om en zag het joviale gezicht van haar man tegen het natte glas gedrukt. 'Omlopen!' zei ze geluidloos, en wees naar de stoel naast haar. Hij rende om de voorkant van de auto heen en stapte snel in, waarbij hij Charissa met druppels besproeide.

'Ik ben zó klaar met die regen. Het is december. Ik wil sneeuw!' John boog zich over naar Charissa en drukte een

zoen op haar wang. ‘Het spijt me dat ik wat laat ben. Ik werd opgehouden door een telefoontje.’ Ze veegde de nattigheid van haar wang en reed weg terwijl hij zijn veiligheidsriem vastgespte. ‘Goeie dag gehad?’ vroeg hij.

De laatste tijd betekende een ‘goeie dag’ dat ze kon eten zonder misselijk te worden. Dus in dat opzicht was het een redelijk goeie dag geweest. ‘Ik had liever de hele middag aan mijn presentatie over Milton zitten werken.’

‘Je bent al het hele trimester bezig met die presentatie. Ik dacht dat-ie af was.’

‘Nou, de eerste kladversie is klaar. Maar er moet nog heel wat gereviseerd worden.’ En nog maar een kleine twee weken om het af te krijgen. Dr. Gardiner had hun op het hart gedrukt om deze laatste presentaties te behandelen alsof het lezingen waren voor een conferentie. Charissa was vastbesloten om klaar te zijn voor elke mogelijke vraag van haar medestudenten of de afdelingsfaculteit. Je kon nooit te goed voorbereid zijn op dit soort zaken.

‘Het komt wel goed,’ zei John. ‘Bij jou komt altijd alles goed. Meer dan goed. Hoe ging het met Meg?’

‘Nerveus. Opgewonden. Maar als ze er eenmaal is, heeft ze er vast de tijd van haar leven.’

Charissa gaf met de richtingaanwijzer aan dat ze linksaf wilde slaan bij de naderende kruising. ‘Ga hier maar naar rechts,’ zei John.

Charissa trok haar wenkbrauwen op. ‘Waarom?’

‘Vertrouw me nou maar, en sla rechtsaf.’

‘Hoezo?’

‘Doe me een lol, oké? Het duurt niet lang. Beloofd.’

‘Ik zei toch dat ik het gevoel heb dat ik nu al achterloop –’

‘Dit duurt hooguit een half uur. Sla hier rechtsaf, en dan bij de verkeerslichten bij Buchanan linksaf.’

Charissa aarzelde even, maar schakelde toen met een overdreven zucht de richtingaanwijzer van links naar rechts. ‘Waar gaan we naartoe?’

**'DEZE GELOOFSCURSUS IN ROMANVORM
ZET JE AAN HET DENKEN OVER JE
EIGEN LEVEN EN DAT KAN EEN ENORME
VERRIJKING ZIJN.' – NEDERLANDS
DAGBLAD OVER REISGENOTEN**

In *Kleuren van hoop* zetten de vier vrouwen uit *Reisgenoten* de volgende stap in hun geloofsreis. Maar de weg is niet zonder obstakels.

Weduwe Meg reist naar Londen om haar enige dochter te bezoeken, maar niets gaat volgens plan. Hardwerkende studente Charissa heeft graag alles onder controle, maar dat blijkt lastig als ze onverwacht zwanger raakt. Predikante Hannah is op sabbatical en probeert rust te vinden, maar oud verdriet steekt de kop op. En dan is er nog Mara, die heel wat te stellen heeft met haar moeilijke gezin.

Samen met deze vrouwen ontdek je dat het leven soms voelt als twee stappen vooruit, en dan weer één achteruit. Maar er is altijd hoop.

Sharon Garlough Brown is predikant en retraiteleider. Eerder schreef ze *Reisgenoten*, het eerste deel van de gelijknamige vierdelige serie. *Kleuren van hoop* is het tweede deel.



KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029733731 NUR 302



9 789029 733731